

Највећи удар за Прешерна била је смрт верног пријатеља Чопа који се у тридесет осмој години удавио при купању у Сави. Три елигије показују Прешернов велики бол за пријатељем и учитељем. Он слави Чопово огромно знање и његове изванредне способности; назива га великаном учености који је био одређен за духовног вођу Словенаца. Једну осмртницу Чопу испевао је и на немачком језику са грчким мотом: „Кога бо-гови воле, умире млад“.

Прешерен је дочекао и смрт пријатеља Смолета. И њега је ожалио песмом: „У спомен Андреји Смолету“. Елигија: „У спомен Матије Чопа“ и „Здравица“, то су биле последње песме које је Прешерен објавио. Напаћен и разочаран, почео је побољевати. И већ 8 фебруара 1849 умро је од водене болести у Крању, где је и сахрањен врло свечано. Омладина, поглавито студенти, узела је живог учешћа на погребу. После три године, на гробу су му подигли леп, висок споменик од црвеног мрамора, око њега засадили четири чемпреса, и у камен урезали Прешернове стихове из епитафа Андреји Смолету:

„Један ти завет испуњен је свети
у рођеној те земљи укопали“

(Препев В. Станимировића).

Поезија песника чији је живот био низ свих могућих болова, који је при томе дубоко осећао несрећу свога народа, поезија тога песника није могла бити ведрa и весела. У том мрачном добу ограничених цензора и одрођених синова, у тој ситничарско-догматичној и клерикално-германској средини, Прешернов слободоумни и радознали дух, жељан вишег сазнања, и његова снажно надахнута, песничка душа стално су патили. Он стоји високо изнад средине која га не разуме и која покушава да му убије песнички полет. У том свету он је изгубио душевни мир и није познао животну радост. Песме његове, и ако разноврсне по врсти, облику и предмету, имају готово све сетан тон и показују песниково песимистично гледање на свет.

Такав је не само у лирској него и у епској поезији. Прешерен, поред тога што је био највећи лирски песник, био је хронолошки и први епски песник словеначки. Његов романтични